

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Lukáše Hloucha v právní věci žalobce: **Milan Šebesta**, IČO: 12807982, se sídlem Krkonošská 329, Tanvald, zast. JUDr. Bc. Milanem Čmelíkem, advokátem se sídlem Lidická 405/3, Jablonec nad Nisou, proti žalované: **Česká národní banka**, se sídlem Na Příkopě 864/28, Praha 1, proti rozhodnutí bankovní rady žalované ze dne 12. 7. 2018, čj. 2018/086900/CNB/110, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2021, čj. 8 Af 23/2018-38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Předmětem sporu v nyní souzené věci je otázka, zda se žalobce, který je podnikající fyzickou osobou s oprávněním k provozování směnářenské činnosti, dopustil v souvislosti s jejím výkonem několika správních deliktů. Nejvyšší správní soud se však v tomto rozsudku zabývá zejména přípustností podané kasační stížnosti a přezkoumatelností napadeného rozsudku.

[2] V období listopad 2016 až leden 2017 byly v provozovně žalobce pracovníky žalované provedeny 4 kontrolní návštěvy zaměřené zejména na dodržování povinností

stanovených zákonem č. 277/2013 Sb., o směnářské činnosti, a zákonem č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu.

[3] Na základě kontrolních zjištění zahájila žalovaná správní řízení a rozhodnutím ze dne 29. 3. 2018 shledala žalobce vinným z několika správních deliktů. Zaprvé, že v rámci třetí a čtvrté kontrolní směny nesdělil před provedením směnářskému obchodu zájemci (kontrolujícímu) v textové podobě v českém a anglickém jazyce informace uvedené v § 13 odst. 2 zákona o směnářské činnosti (tedy informace o provozovateli, o směnářském obchodu a o dalších právech zájemce). Zadruhé, že v rámci všech čtyř kontrolních směn nevydal tomu, s kým provedl směnářský obchod (kontrolujícímu) doklad o provedení tohoto obchodu. Zatřetí, že v období od 2. 2. 2017 do 24. 2. 2017 neprovedl jako povinná osoba dle § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 253/2008 Sb. v pěti případech řádnou identifikaci klientů u obchodů, jejichž hodnota překročila 1 000 EUR. Za uvedené správní delikty byla žalobci uložena pokuta 60 000 Kč.

[4] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, ke kterému bankovní rada žalované změnila prvostupňové rozhodnutí tak, že snížila uloženou pokutu na 50 000 Kč. Nesouhlasila totiž s tím, že prvostupňový orgán přihlédl při stanovení výše pokuty ke dříve spáchaným správním deliktům, za které byl žalobce v minulosti pokutován. Ve zbytku podaný rozklad zamítla, byť zároveň částečně změnila odůvodnění rozhodnutí.

[5] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Nejprve se zabýval tím, zda po právní moci napadeného rozhodnutí nedošlo ke změně právní úpravy, v jejímž důsledku by bylo třeba posoudit jednání žalobce podle jiné, příznivější právní úpravy. Po podrobném porovnání původní a nové úpravy dospěl k závěru, že nikoliv. Vzhledem k tomu, že žalobce proti těmto závěrům nijak nebrojí, Nejvyšší právní soud je blíže nerekapituluje.

[6] Následně se městský soud zabýval jednotlivými žalobními námitkami. Námitku, že § 13 zákona o směnářské činnosti umožňoval poskytnutí předmluvní informace jen formou nahlédnutí do dokumentu, který si ale ponechal žalobce (tj. směnárník), neshledal důvodnou. Možnost si tuto informaci uchovat a opakovaně ji zobrazovat jednoznačně svědčí zájemci o směnářský obchod, a právě z důvodu jeho ochrany ji zákon stanovil.

[7] Nepřisvědčil ani námitce, že některé kontrolní směny provedené pracovníky žalované se nemohly odehrát v deklarovaném období a jejich hodnověrnost je tím zpochybněna. Ve správním spise jsou založeny doklady o pracovní neschopnosti žalobce v době provedení první a druhé kontrolní směny. Z úředního záznamu o první i druhé kontrolní směně však vyplynulo, že kontrolující identifikoval žalobce jako obsluhu směnárny, což je doloženo i fotodokumentací. Žalobce nepředložil (či nenavrh) žádný konkrétní důkaz, který by tento úřední záznam (resp. kontrolní zjištění) přímo zpochybňoval. Za relevantní nepovažoval městský soud ani okolnost, že některé kontrolní směny proběhly mimo provozní dobu uvedenou u vstupu do provozovny. Ta má totiž pouze informativní charakter. Hodnověrnost příslušných úředních záznamů nevyvrací ani to, že ve fotodokumentaci ke třetí a čtvrté kontrolní směně se nachází totožná fotografie. Ta totiž zachycuje pouze provozovnu zvenku a má jen ilustrační charakter.

pokračování

[8] Ve vztahu k třetímu správnímu deliktu žalobce namítal, že jej nebylo možné považovat za trvající a že žalovaná zaměnila znak trvajícího přestupku (tedy neodstranění nevyhovujícího stavu) s institutem účinné lítosti. Městský soud uvedl, že tuto námitku vypořádala v rozkladovém rozhodnutí již bankovní rada žalované a žalobci přisvědčila, že se o delikt trvající nejednalo. Za důvodnou dále nepovažoval ani námitku, že žalobce zákonem vyžadovanou identifikaci klientů provedl a řádně ji zaevidoval. Podle § 7 odst. 1 zákona č. 253/2008 Sb., v rozhodném znění (1. čtvrtletí roku 2017) musela být tato povinnost splněna nejpozději tehdy, kdy bylo zřejmé, že hodnota obchodu překročí částku 1 000 EUR. Její dodatečné splnění proto nemohlo mít na naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu vliv. Obdobně ani skutečnost, že žalobce tuto povinnost ve vztahu ke svým zákazníkům pravidelně plní.

[9] K námitce, že správní orgán I. stupně přihlédl jako k přitěžující okolnosti k uložení pokuty v letech 2010 a 2011, kdy byl žalobce vážně nemocen, městský soud konstatoval, že k ní přihlédl již bankovní rada žalované, a právě z tohoto důvodu snížila pokutu uloženou prvostupňovým rozhodnutím o 10 000 Kč. Tím byla tato námitka vyčerpána.

[10] Závěrem městský soud nepřisvědčil ani námitce, že v napadeném rozhodnutí byl nesprávně užíván termín *správní delikt* místo *přestupek*. Tato skutečnost nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Navíc podle § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, se odpovědnost za správní delikty, z nichž byl žalobce shledán vinným, měla posoudit podle dosavadních právních předpisů, tedy včetně jejich terminologie.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[11] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost. V ní ve vztahu k neposkytnutí předmluvní informace formou nahlédnutí do dokumentu zopakoval, že žalovaná nezohlednila, že potřebné informace byly zákazníkům fakticky sdělovány. Textová podoba s názvem „*Informace pro klienta o podmínkách budoucího obchodu*“ byla stěžovatelem předložena před každým uzavřením směnářského obchodu. To dokládá, že přijal vnitřní řád, který reflektoval plnění povinností dle zákona o směnářské činnosti. Pokud skutečně nastavil pravidla tak, jak zákon požadoval, a přesto došlo k jejich porušení, byl namísto alternativní trest například v podobě výstrahy, na jejímž základě by přijal opatření k tomu, aby se porušování již neopakovalo. Uložená pokuta proto byla nepřiměřená.

[12] Žalovaná nesprávně interpretovala § 13 zákona o směnářské činnosti. Ten hovoří o povinnosti sdělit informace na textovém podkladě, nikoliv přímo o předání písemnosti obsahující jejich textovou podobu. Stačí proto, když byla daná písemnost zájemci předložena k nahlédnutí. Zákon nestanoví, že možnost informaci opakovaně zobrazovat má mít zájemce. Takový výklad by stanovil další povinnost na předávání písemnosti, která ze zákona nevyplývá. Rovněž nelze hovořit o tom, že by informace byla sdělena zájemci v nedostatečné době, neboť měl po informování dostatek času transakci nepodniknout.

[13] Dále stěžovatel poukázal na skutečnost, že v případě obchodů, jejichž hodnota překročila částku 1 000 EUR, provádí jako povinná osoba řádně identifikaci klientů podle

zákona č. 253/2008 Sb., a má identifikaci klientů řádně zaevidovanou. Podklady a evidence byly na požádání předloženy kontrolujícím při ústním jednání a zaslány opakovaně i emailem vedoucímu kontrolní skupiny žalované.

[14] Dále stěžovatel zpochybnil průběh samotných kontrolních směn. Ve stejné budově jako sídlí on, se nachází provozovny více subjektů a je sporné, zda byly všechny kontrolní směny provedeny tak, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí. Minimálně v prosinci 2016 byl stěžovatel v pracovní neschopnosti a byl proto přesvědčen, že fotodokumentace, která je k tomuto období přiřazena, byla pořízena v jindy. V případě kontroly ze dne 25. 1. 2017 tvrdil, že směna proběhla mimo jeho směnárnu. Fotodokumentace k této kontrole není příliš průkazná, přesto měl za to, že z ní je patrné, že na jeho dveřích je bílá cedulka zavřeno (i u otvírací doby je v jeho případě uvedeno, že v čase 11 až 13 hodin má polední pauzu). Poukázal i na skutečnost, že fotodokumentace přiložená k této kontrole je identická jako v případě kontroly předchozí, avšak opatřená jinými daty a časy pořízení, což připustila i bankovní rada žalované.

[15] Žalovaná navíc přihlédla jako k přitěžující okolnosti k uložení pokuty z let 2010 a 2011 za údajné nesplnění vykazovací povinnosti, přestože stěžovatel doložil, že byl v uvedeném období v pracovní neschopnosti.

[16] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel namítal, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Městský soud se vůbec nezabýval konkrétními žalobními tvrzeními, například třetí a pátou žalobní námitkou. V odpovědi na většinu žalobních bodů pouze přisvědčuje stanovisku žalované, aniž by při vypořádání s žalobními námitkami poskytl vlastní argumentaci. Opomenul se vypořádat s důkazními návrhy, což je v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny základních práv a svobod. Rozhodnutí žalované zároveň nemá oporu v důkazech nashromážděných ve spisovém materiálu.

[17] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný. Dále se věcně vyjádřila k jednotlivým kasačním námitkám. Zdůraznila však, že téměř všechny tyto námitky byly obsaženy již v rozkladu a v žalobě proti napadenému rozhodnutí. Městský soud se s nimi vypořádal a žalovaná se s jeho závěry ztotožňuje. To, že stěžovatel některé námitky neustále opakuje (a to i doslova), navíc činí kasační stížnost zmatečnou.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že není důvodná.

[19] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší v kasačním řízení přezkoumávat opětovně rozhodnutí správního orgánu v rozsahu přezkumu provedeného již krajským soudem. Předmětem přezkumu může být proto pouze posouzení, zda rozhodnutí krajského soudu v kontextu námitek uvedených v kasační stížnosti z pohledu zákona ob stojí. Nejvyšší správní soud je přitom povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelem. Řízení o kasační stížnosti je totiž ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah

pokračování

a kvalita kasační stížnosti tak předurčují rozsah a podrobnost rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS, či rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2012, čj. 1 Afs 57/2011-95).

[20] Aby byla kasační stížnost přípustná, musí stěžovatel reagovat na rozhodnutí krajského (zde městského) soudu a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě jeho závěry. Pokud pouze opakuje námitky, které uvedl v žalobě, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajského soudu, tak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36). Přitom platí, že podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná, *opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[21] Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, uvedl, že „v kasačním řízení je stanoveno povinné zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni. [...] smyslem bylo umožnit v kasačním řízení pokud možno kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu. Tato polemika může být méně nebo více zdařilá; vždy však musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha o to, reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, zdůraznit přílehlavou judikaturu a přesvědčivě prezentovat ty žalobní argumenty, které žalobce pokládá za nejpádnější.“ V usnesení ze dne 5. 11. 2020, čj. 7 Ads 243/2020-14, bodu 6, poukázal NSS při odmítnutí kasační stížnosti pro nepřipustnost na extrémní shodu kasační stížnosti s žalobou spočívající v tom, že „stěžovatelka (resp. její advokát) převzala slovo od slova argumentaci obsaženou v žalobě proti rozhodnutí žalovaného. V dokumentu učinila pouze ‚kosmetické úpravy‘ tak, aby ze žaloby učinila kasační stížnost.“

[22] Ve světle uvedeného je podstatné, že stěžovatel v převážné části kasační stížnosti pouze opakuje svou žalobní (a částečně i rozkladovou) argumentaci. Jedná se, obdobně jako ve věci sp. zn. 7 Ads 243/2020, o extrémní shodu textu kasační stížnosti s žalobou, na což upozornila i žalovaná. Stěžovatel, resp. jeho zástupce, převzal žalobní argumentaci téměř slovo od slova a v dokumentu učinil pouze „kosmetické úpravy“. Oproti žalobě je v bodě I. kasační stížnosti identifikován napadený rozsudek a v bodě II. uvedeno, že jej stěžovatel napadá kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a c), přičemž první dva zákonné důvody nejsou dále nijak rozvedeny a jedná se tak pouze o mechanické uvedení ustanovení zákona. V části III. a) kasační stížnosti, nadepsané *nesprávné posouzení právní otázky soudem*, totiž stěžovatel doslovně opakuje text žaloby (pouze některé části vypouští), ve kterém upravil výtky směřované *správnímú orgánu* tak, že je nyní směřuje vůči žalované, případně používá trpný rod bez uvedení podmínky. I takto upravený text žaloby, resp. kasační stížnosti, však polemizuje jen a pouze s rozhodnutími a postupem žalované, aniž by jakkoliv reagoval na napadený rozsudek a v něm obsaženou argumentaci.

[23] Z uvedeného důvodu je část kasačních námitek nepřipustná, jelikož nereaguje na argumentaci městského soudu a neuvádí, z jakých důvodů jsou jeho závěry nesprávné. V první řadě námitka, že žalovaná nezohlednila, že potřebné informace byly před uzavřením směnárenského obchodu zákazníkům fakticky sdělovány v textové podobě, byť pouze k nahlédnutí, čímž nesprávně interpretovala § 13 zákona o směnárenské činnosti. Městský soud na tuto námitku reagoval v bodech 39 až 42 napadeného rozsudku a dospěl k závěru, že možnost uchovat a zobrazovat si předmluvní informaci svědčí zájemci o směnárenský obchod, nikoliv směnárníkovi. Obdobně je tomu v případě námítky, že v případě obchodů, jejichž hodnota překračuje částku 1 000 EUR, provádí jako povinná osoba identifikaci klientů, kterou má řádně zaevidovanou. S tou se městský soud vypořádal v bodech 49 a 50 napadeného rozsudku, ve kterých uvedl, ke kterému časovému okamžiku je evidence takového klienta relevantní. Stejně i s námitkou zpochybňující průběh jednotlivých kontrolních směn a hodnověrnost fotodokumentace se městský soud vypořádal, a to v bodech 45 až 47 napadeného rozsudku, kde také uvádí, proč ji neshledal důvodnou. V neposlední řadě stíhá stejný osud námitku, že žalovaná přihlédla jako k přitěžující okolnosti k uložení pokuty v letech 2010 a 2011. K té městský soud v bodě 51 napadeného rozsudku uvedl, že bankovní rada žalované k této skutečnosti doopravdy přihlédla, a právě z toho důvodu snížila výši uložené pokuty o 10 000 Kč, což však stěžovatel v žalobě nijak nerefletoval.

[24] Stěžovatel totiž žádný z uvedených závěrů městského soudu v kasační stížnosti relevantně nezpochybňuje a pouze se opakovaně vymezuje proti postupu žalované. Chybějící argumentace ve vztahu k uvedeným námitkám, ze které by bylo patrné, které závěry městského soudu považuje stěžovatel za nesprávné, a z jakého důvodu, je v projednávané věci nedostatkem kasační stížnosti bránící soudu zabývat se věcně úvahami, které se stěžovatel pokouší učinit předmětem kasačního přezkumu. Řízení o kasační stížnosti totiž není „*jakýmsi druhým pokusem ještě jednou a z pohledu stěžovatele lépe uvážit o tomtéž, o čem již uvážil na základě stejné argumentace krajský soud*“ (rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2019, čj. 1 Afs 44/2019-41).

[25] Stěžovatel dále obecně namítá, že napadené rozhodnutí nemá oporu ve spisovém materiálu. To konkretizuje tím, že do úředního záznamu ze dne 21. 12. 2016 byla založena starší fotografie jeho provozovny (kvůli chybějícímu nápisu *exchange office*, jelikož fotografie, která je obsažena v úředním záznamu ze dne 25. 1. 2017, již tento nápis zachycuje). Ani toto tvrzení však nepředstavuje přípustnou kasační námitku. Městský soud totiž v bodě 47 napadeného rozsudku vyslovil, že fotografie zachycující provozovnu pouze z venku má v kontrolních protokolech pouze ilustrační charakter a není proto způsobilá zpochybnit jejich hodnověrnost. Stěžovatel však tento závěr v kasační stížnosti nijak nezpochybňuje, čímž se jeho argumentace míjí s rozhodovacími důvody městského soudu.

[26] V neposlední řadě je nepřipustná i námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu proto, že žalovaná v *Potvrzení o předání dokladů* ze dne 11. 4. 2017, které stěžovatel doložil ke kasační stížnosti, uvedla, že v řízení byly vyhotoveny mimo jiné úřední záznamy ze dne 25. 1. 2017. Ve skutečnosti jsou však tyto záznamy datovány 26. 1. 2017. Tuto námitku totiž stěžovatel nevzněl v řízení před městským soudem, aniž by mu v tom cokoliv bránilo (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

pokračování

[27] V důsledku toho zůstává jedinou přípustnou kasační námitkou námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť ta jako jediná není pouhým opakováním žalobní argumentace, ale alespoň obecným vymezením se vůči závěrům městského soudu.

[28] Stěžovatel spatřuje jeho nepřezkoumatelnosti nejprve v tom, že se městský soud nevypořádal s jednotlivými tvrzeními uvedenými v konkrétních žalobních bodech. Jako příklad uvádí *třetí a pátou žalobní námitku*, jimiž se městský soud podle něj vůbec nezabýval. Jelikož námitky dále nekonkretizuje, má soud má za to, že vychází z vymezení žalobních bodů, které provedl městský soud. Tyto body spolu úzce souvisí. Dle jejich obsahu žalovaná správní delikt spočívající v porušení § 44 odst. 1 písm. a) zákona č. 253/2008 Sb., nesprávně posoudila jako trvající a přihlédla jako k přitěžující okolnosti k uložení pokuty za správní delikty spáchané v letech 2010 a 2011. Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud v bodech 48 a 51 napadeného rozsudku uvedl, že tyto námitky byly vyčerpány již rozhodnutím bankovní rady žalované, která stěžovateli přisvědčila, že uvedený správní delikt nebyl deliktem trvajícím, k čemuž se vyjádřila v bodě 30 napadeného rozhodnutí. Dále městský soud uvedl, že v bodě 36 napadeného rozhodnutí bankovní rada žalované přisvědčila stěžovateli v tom, že vyhodnocení přitěžujících okolností správním orgánem I. stupně nebylo zcela správné. Proto uloženou pokutu snížila. Nelze tedy přisvědčit námitce, že se městský soud těmito námitkami nezabýval. Městský soud totiž dospěl k závěru, že žalobní argumentace nereflektovala obsah napadeného rozhodnutí a stěžovatel stále tvrdil, že mu za uvedené správní delikty byla uložena pokuta ve výši 60 000 Kč. I pro žalobní argumentaci se totiž uplatní výše předestřené tvrzení, že její kvalita předurčuje rozsah a podrobnost následného soudního rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 Afs 104/2004-54). V kasační stížnosti stěžovatel ani konkrétně neuvádí, proč tento způsob vypořádání ze strany městského soudu nebyl dostačující. Tato kasační námitka není důvodná.

[29] Stěžovatel dále spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že se městský soud zcela opomněl vypořádat s důkazními návrhy, uvedenými zejména pod žalobními body č. 2, 5 a 6 (soud opět vychází z číslování žalobních bodů, které provedl městský soud, jelikož pod žalobním bodem V. stěžovatel žádné důkazy nenavrl a bod VI. v žalobě obsažen není). Stěžovatel k těmto žalobním bodům navrhoval provedení důkazu spisem žalované sp. zn. Sp/2017/269/573 (tedy správním spisem vedeným v nyní projednávané věci), fotodokumentací z kontrolních směn a kontrolními protokoly datovanými 26. 1. 2017, které jsou taktéž součástí správního spisu.

[30] Nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů může být též rozsudek vydaný poté, co krajský soud neprovedl důkaz navrhovaný účastníkem bez toho, že by vyložil, z jakých důvodů tak neučinil (rozsudek NSS ze dne 8. 12. 2020, čj. 2 As 243/2020-26). Stěžovatel v žalobě navrhoval k provedení důkazu pouze správní spis žalované, případně konkrétní listiny, které jsou jeho obsahem. Z ustálené judikatury NSS však vyplývá, že správními spisy ani jednotlivými písemnostmi v nich založenými se nedokazuje (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 12. 2018, čj. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS, bod 36). Byť tato úvaha v napadeném rozsudku chybí, jedná se o závěr natolik ustálený, že by bylo přehnaným formalismem městskému soudu vytýkat, že v napadeném rozsudku neodůvodnil, proč neprovedl důkaz obsahem správního spisu. Nejedná se proto o pochybení, které by mělo vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[31] K tomu soud podotýká, že stěžovatel i v kasační stížnosti navrhuje důkaz správním spisem žalované (příp. v něm obsaženými fotografiemi) a dále spisem městského soudu sp. zn. 8 Af 23/2018-38. V části kasační stížnosti, která kopíruje text žaloby, jsou obsaženy také totožné důkazní návrhy konkrétních listin založených ve správním spise. Soud však s ohledem na výše uvedené důkaz spisem žalované neprováděl, neboť správním spisem se nedokazuje. Obdobně je tomu v případě důkazního návrhu spisem městského soudu, jelikož ani spisem soudu, jehož rozhodnutí je napadeno, ani samotným napadeným rozsudkem se nedokazuje (§ 121 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., srov. rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2023, čj. 8 As 104/2021-54).

[32] V neposlední řadě spatřuje stěžovatel nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že městský soud ve vztahu k většině žalobních bodů převzal závěry žalované, aniž by poskytl vlastní argumentaci.

[33] Vzhledem k obecnosti uvedené námitky soud taktéž v obecné rovině poznamenává, že to, že se krajský (zde městský) soud do velké míry ztotožní se závěry a úvahami žalovaného správního orgánu či na ně v některých částech v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení odkáže, samo o sobě nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nemůže založit (rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, či ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47). To vše za předpokladu, že samotné správní rozhodnutí je přezkoumatelné (rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2018, čj. 5 Afs 60/2017-60, č. 3705/2018 Sb. NSS, *VYRTYCH*). Rozhodnutí bankovní rady žalované vadou nepřezkoumatelnosti netrpí, jelikož obsahuje rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, úvahy, kterými se řídila při hodnocení skutkového stavu, při výkladu právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí. Ani tento důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku proto není naplněn.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[35] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. června 2023

Petr Mikeš

pokračování

předseda senátu